

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.947 van 2 oktober 2013
in de zaak A. 210.281/IX-8209**

In zake: Carl DEVRIENDT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Geukens
kantoor houdend te 3700 Tongeren
Moerenstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de vzw ONDERWIJSINRICHTINGEN VAN DE ZUSTERS
DER CHRISTELIJKE SCHOLEN WEST-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Hendrickx
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 september 2013, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing genomen op 3 september 2013 door de delibererende klassenraad van het Immaculata Maria-Instituut, 6 Wetenschappen-Wiskunde, ten aanzien van Carl Devriendt waarbij hem een C-attest werd opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2013, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stijn Geukens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Christophe Vangeel, die *loco* advocaat Jean Hendrickx verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is tijdens het schooljaar 2012-2013 leerling in het tweede jaar van de derde graad wetenschappen-wiskunde ASO in het Immaculata Maria-instituut te Roosdaal.

Hij laat jaartekorten optekenen voor biologie (42,5%), chemie (48%) en wiskunde (47,5%).

De over hem delibererende klassenraad stelt vast dat verzoeker telkens een voldoende behaalt voor dagelijks werk en dat de drie jaartekorten aan de examencijfers zijn te wijten. Hij stelt zijn beslissing uit en legt verzoeker bijkomende proeven op voor deze vakken om hem “nog een kans te geven om te kunnen slagen”.

3.2. Verzoeker behaalt op de bijkomende proeven 60% voor biologie, 46,5% voor chemie en 47% voor wiskunde.

Op 27 augustus 2013 beslist de delibererende klassenraad tot een oriënteringsattest C, omdat verzoeker “nog steeds twee tekorten heeft voor de richtingsvakken chemie en wiskunde”.

3.3. Daaropvolgend overleg tussen verzoeker en de school resulteert in een nieuwe bijeenkomst van de delibererende klassenraad op 3 september 2013, waarop laatstgenoemde beslist om het attest te handhaven. De voorzitter van de klassenraad deelt deze beslissing met een vier bladzijden motivering tellende brief van dezelfde datum aan verzoeker mee.

3.4. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing en wordt op 12 september 2013 gehoord door de beroepscommissie.

Diezelfde dag adviseert de beroepscommissie om de klassenraad niet opnieuw samen te roepen; het bevoegd gezag van de school sluit zich op 13 september 2013 bij dit advies aan. Van die weigering krijgt verzoeker kennis op 16 september 2013.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. In haar nota met opmerkingen werpt verwerende partij een exceptie op, afgeleid uit de wijze waarop zij in het verzoekschrift is aangeduid. Zij doet op de terechtzitting evenwel van deze exceptie afstand.

V. Nadere omschrijving van het voorwerp van de vordering

Exceptie

5. Volgens verwerende partij is de vordering niet ontvankelijk, omdat verzuimd is de eindbeslissing aan te vechten. Het beroep dat zich uitsluitend richt tegen de klassenraadbeslissing van 3 september 2013 en zich op geen enkele wijze richt tegen de beslissing van 13 september 2013 van het schoolbestuur is niet ontvankelijk.

Beoordeling

6. Met artikel 115/4 van de Codex Secundair Onderwijs heeft de decreetgever voor het gewoon secundair onderwijs een administratief beroep georganiseerd binnen de school tegen beslissingen van de delibererende klassenraad teneinde deze aan een nieuw onderzoek te doen onderwerpen. De beslissing waarmee de desbetreffende procedure wordt afgesloten, is de eindbeslissing, vatbaar voor beroep voor de Raad van State. Die eindbeslissing kan zijn, ofwel de beslissing van het schoolbestuur dat de delibererende klassenraad niet opnieuw dient samen te komen met het oog op het nemen van een definitieve beslissing (artikel 115/4, 5°, Codex) ofwel de “alsdan genomen beslissing” van de delibererende klassenraad, indien hij na advies van de beroepscommissie en op bevel van het schoolbestuur zijn eerder genomen beslissing opnieuw heeft overwogen (artikel 115/4, 6°, Codex).

7. Voor de voorliggende zaak betekent het voorgaande dat, door zich enkel te keren tegen de klassenraadbeslissing van 3 september 2013 – ook de aangevoerde middelen nemen voornamelijk die beslissing in het vizier, al wordt terloops het al evenmin aanvechtbare advies van de beroepscommissie ter sprake gebracht – verzoeker uit formeel oogpunt een beslissing aanvecht die op het eerste gezicht niet de ontvankelijk aanvechtbare eindbeslissing is.

Eventuele onwettigheden evenwel die verzoeker aan de beslissing van de delibererende klassenraad verwijt, kunnen wel in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van de wettigheid van de eindbeslissing. Immers, wanneer de delibererende klassenraad onwettig heeft gehandeld, moest zulks voor het bevoegd gezag een reden zijn om die klassenraad opnieuw te doen samenkomen.

8. Gezien de procedure die verzoeker voert, eerst via het georganiseerd administratief beroep en vervolgens bij de Raad van State, moet het voor eenieder duidelijk zijn dat hij nastreeft de klassenraad ertoe te brengen om het uitgereikte oriënteringsattest te heroverwegen en om hem alsnog een diploma secundair onderwijs te geven.

9. De Raad neemt in de huidige stand van de rechtspleging aan dat het in die omstandigheden van een al te groot formalisme zou getuigen, om de vordering *ratione materiae* onontvankelijk te verklaren. Integendeel lijkt er reden om de eindbeslissing waarmee het schoolbestuur van verwerende partij op 13 september 2013 heeft geweigerd de delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen als voorwerp van de vordering op te vatten.

Mogelijk heeft verzoeker wel de gevolgen te dragen van het feit dat hij heeft nagelaten de motieven van die weigering mee in zijn argumentatie te betrekken, om de onwettigheid – thans: schijnbare onwettigheid – van het C-attest aan te tonen.

VI. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

10. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen ver-

antwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

VII. Uiterst dringende noodzakelijkheid en moeilijk te herstellen ernstig nadeel

11. Zoals verwerende partij het in haar nota met opmerkingen ook niet betwist, mag verzoeker zich wat de eerste en de derde schorsingsvoorwaarde betreft terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State beroepen: het dreigend verlies van een schooljaar maakt voor de betrokken leerling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit en een vordering ingesteld volgens de gewone schorsingsprocedure loopt kans te laat te komen om het dreigend verlies van een schooljaar te keren. Aan deze grondvoorwaarden is voldaan.

VIII. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting

12. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsverplichting “en machtsoverschrijding”. Hij betoogt:

“Verzoeker meent op de eerste plaats dat de delibererende klassenraad in de aangevochten beslissing op manifeste wijze zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

1. Zo stelt de delibererende klassenraad als motivering voor de bijkomende proeven dat hij voor wiskunde heel elementaire fouten maakte. Toch stelt men in de zin die hierop volgt: ‘hij kon het niet opbrengen om de theorie te studeren’ Dit is natuurlijk zeer vreemd.

Enerzijds stelt men dat verzoeker elementaire fouten maakt, doch anderzijds stelt men dat het probleem blijkbaar betrekking heeft op het niet leren van de theorie.

Verzoeker stelt echter uitdrukkelijk dat hij de leerstof wel degelijk kende en meent terecht dat zijn resultaten in een verkeerd daglicht worden geplaatst.

Zo kreeg verzoeker op vier vragen een 0.

Op twee vragen had hij met name de opgave niet correct gelezen: Bereken deze integralen met uw rekenmachine en rekende hij deze aldus uit met het

hoofd. Hoewel het resultaat correct was, kreeg verzoeker toch twee keer een 0.

Ook dit valt dus zeker niet te rijmen met het vooropgestelde gebrek aan elementaire kennis.

Twee andere vragen waarop verzoeker een 0 haalde, werden door hem wederom juist beantwoord, doch blijkbaar was de berekeningswijze niet naar de zin van de vakleerkracht.

Desgevallend verzoekt verzoeker dat het examen Wiskunde aldus wordt bijgebracht om een en ander aan te tonen.

Ook heeft verzoeker meermaals verzocht om zowel de uitgestelde proef voor Wiskunde als deze voor Chemie te laten nakijken door een externe leerkracht, doch ook dit werd zonder enige motivering terzijde geschoven.

2. Men ging dus over tot het opleggen van uitgestelde proeven, zonder dit echter enigszins te motiveren en zonder dat men aldus aangeeft waarom men tot deze uitzonderlijke beslissing overgaat.

Dit is nochtans een voorwaarde om tot uitgestelde proeven over te gaan, daar deze anders het karakter van een tweede kans aannemen, hetgeen niet overeenkomt met de inhoud dewelke eraan dient gegeven te worden. (omzendbrief SO 64 8.1.2)

Bijkomend liet men verzoeker, dewelke 53,5% behaalde voor wiskunde in het tweede semester, toch de volledige leerstof van integraalrekenen opnieuw instuderen, waardoor hij maar liefst 75% van het jaarleerstof opnieuw diende te doen voor wiskunde!

Dit was haast onoverkomelijk en lijkt dan ook op een verdoken vergelijkingsmaatregel vanwege de vakleerkracht, zeker wanneer men vergelijkt en ziet dat een mede-leerlinge dewelke een zeer groot tekort had voor het vak Engels wel slechts delen diende te kennen van de gebuisde onderdelen omdat : 'indien ...zou proef moeten slaan op de leerstof van het hele jaar en bijgevolg haast onoverkomelijk zijn. Daarom hebben we gekozen voor proef.. die zorgt voor een beperkte leerstof en beperkte proef.'

Om alles nog wat erger te maken stelde de directeur van verweerster in het onderhoud met de ouders van deze leerling dat men de uitgestelde proef Engels voor deze leerling niet op het niveau van een zesde jaar Economie-Moderne Talen zouden maken om zo meer kans op slagen te geven.

Gezien de hoogdringendheid konden wij dit niet op papier krijgen van de ouders van de desbetreffende leerling, al zijn deze bereid dit te komen getuigen en staat dit ook in de mail dd. 13 augustus ll. dewelke door de vader van het meisje werd verstuurd aan de vader van verzoeker.(stuk 21)

Er kan trouwens in alle ernst toch niet beweerd worden dat verzoeker geen enkel onderdeel zou beheersen van integraalrekenen of andere onderdelen,aangezien hij op dagelijks werk zeer hoge punten haalt.

Verzoeker behaalde immers inderdaad zeer hoge punten op zijn dagelijks werk en uiteindelijk waren er slechts zeer kleine tekorten op de jaarresultaten, waardoor verweerster toch meer omzichtigheid aan de dag had moeten leggen bij het inhoudelijke bepalen van de uitgestelde proeven en dus niet algemeen overgaan tot 75% (wiskunde en biologie) van de geziene leerstof.

Het is aldus duidelijk dat verweerster met twee maten en twee gewichten werkt aangezien het dus zeker niet zo is dat elke leerling alle gebuisde onderdelen opnieuw dient af te leggen.

Er werd bovendien niet in het minst aangegeven waarom verzoeker geslaagde delen opnieuw diende af te leggen!

Hierbij werd eveneens nagelaten verzoeker voldoende te begeleiden, ondanks vraag van verzoeker en beloftes van verweerster hiertoe.

Verzoeker zond zo e-mailberichten naar zijn vakleerkracht Wiskunde om begeleiding te krijgen voor ruimtemeetkunde, nadat een verzoek aan de directeur tot weglating van het onderdeel ruimtemeetkunde reeds eerder negatief werd beantwoord.(stuk 15)

Op 2 augustus zond verzoeker aldus via smartschool aan de vakleerkracht Wiskunde een verzoek voor uitleg m.b.t. ruimtemeetkunde.

Pas op 5 augustus 's avonds kreeg verzoeker reactie en stelde de vakleerkracht niet te kunnen wegens vakantieplannen.

Toevallig sloot net die avond smartschool ook af voor 3 dagen wegens onderhoudswerkzaamheden en is de vakleerkracht wiskunde netwerkbeheerder van smartschool..

Verzoeker meent dan ook dat een en ander met voorbedachten rade is gebeurd om verzoeker zo inderdaad niet te moeten helpen, waarbij men wist dat verzoeker aldus 3 dagen lang niet zou kunnen reageren.

Deze vakleerkracht beweerde echter eerst op vakantie te zijn tot 4 augustus en toen verzoeker zijn aanvraag aldus hernieuwde begin augustus, vertrok hij net dan weer op vakantie en dit ondanks dat menig persoon hem nog gezien heeft, zoals ook blijkt uit het schrijven van verzoeker aan de interne beroepscommissie.

Het is aldus duidelijk dat verweerster heeft nagelaten voldoende hulp aan verzoeker te bieden en dat men hem alzo geen kans op slagen wilde geven! Verzoeker had thans toch enige begeleiding mogen verwachten wanneer hij tot deze bijkomende proeven wordt veroordeeld.

Dit wordt trouwens ook zo bepaald door de APR3.(stuk 14)

De APR 3 is hierin duidelijk: 'Maar de inhoud van deze proef moet afgestemd zijn op de individuele noden van de leerling. Enige begeleiding is daarbij aangewezen.

In casu wordt echter vastgesteld dat verzoeker ook voor deze bijkomende proeven niet de minste begeleiding of hulp van verweerster mocht ontvangen.

Het is trouwens nog opmerkelijker dat de desbetreffende vakleerkracht Wiskunde reeds in december stelt dat verzoeker beter extra externe hulp zou zoeken.

Het betaamt toch net een goede school om hun leerlingen zelf optimaal te begeleiden!

3. Ook wat de remediëring tijdens het schooljaar betreft, is verweerster zwaar in gebreke gebleven.

Zo stelde de vakleerkracht Wiskunde dus dat er geen remediëring nodig was voor Ruimtemeetkunde, maar geeft men dit deel wel als uitgestelde proef aan verzoeker, zonder bijkomende hulp.

De aangeboden hulp doorheen het jaar beperkte zich dan weer tot het opnieuw maken van reeds gemaakte oefeningen, dan wel door verzoeker andere oefeningen uit het boek te laten maken, die verzoeker nota bene zelf diende op te zoeken en uit te kiezen daar de vakleerkracht het niet nodig vond om deze op te leggen aan verzoeker, en waarbij de uiteindelijk ingevulde oefeningen echter nooit werden nagekeken door de vakleerkracht. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag wat het nut is van bijkomende oefeningen, wanneer deze niet nagekeken worden en men dus nog niet weet wat er al dan niet fout is aan de berekening of methode.

Verzoeker kreeg dus bijkomende oefeningen zonder oplossing, zonder verbetering en zonder begeleiding! Er was dus geen sprake van bijsturen, tips of tools om tot een beter resultaat te komen.

Ook voor Biologie was de begeleiding onvoldoende, daar men verzoeker de leerstof enkel liet schematiseren en men dit nu en dan opvolgde.

Van een doorgedreven remediëring is aldus ook hier geen enkele sprake!

Meer nog: Verzoeker zelf heeft nooit enig begeleidingsplan gezien en de ouders van verzoeker ontvingen nooit enig remediërrapport.

Op deze manier kan er uiteraard geen sprake zijn van een goede remediëring!

4. Bovendien is het maar al te vreemd dat verweester stelt dat er een onvoldoende basiskennis is, terwijl hij nochtans op zijn dagelijks werk wel ruim voldoende haalt.

Het is dan ook vreemd dat dit gebrek aan basiskennis, dat zich dan toch reeds eerder had moeten manifesteren aangezien dit wordt aangeleerd in de voorgaande jaren, zich niet eerder manifesteerde.

Uw Raad oordeelde zo al eerder bij arrest nr. 220.744 van 25 september 2012 [...]

Daarnaast geeft verweester ook het advies om over te gaan naar de richting Economie-Moderne Talen, terwijl men amper een jaar voorheen nog bevestigt dat verzoeker Wetenschappen-Wiskunde aankan en beter voortzet. Waarom zij nu deze richting aanraden wordt in het geheel niet gemotiveerd.

Is dit omdat verweester de richting 6 wetenschappen-wiskunde als elitierichting beschouwt, hetwelk niet bezoedeld mag worden met een niet-geslaagde leerling?

Economie is trouwens een graadplan, hetgeen inhoudt dat de leerstof van het 6e jaar verdergaat op deze uit het 5e en waarbij het ene dus niet zonder het andere kan.

Wel blijkt uit de voorgaande adviezen, waarbij werd aangehaald dat verzoeker voor het vijfde jaar toe diende over te gaan naar de moeilijkere richting Wetenschappen-Wiskunde en waarbij dit dus herbevestigd werd in het vijfde middelbaar zelf, zodat er toch zeker geen sprake kan zijn van enig gebrek aan basiskennis!

Ook dient vastgesteld te worden dat verweester zichzelf tegenspreekt m.b.t. dit advies, daar zij enerzijds stelt dat er sprake is van een gebrek aan basiskennis en een probleem met het leren van grote gehelen, terwijl zij verzoeker dan echter wel aanraadt nu plotseling over te schakelen naar een economische richting, terwijl verzoeker nochtans een heel jaar geen eco-

nomie heeft gehad en dus effectief een zéér groot geheel zou moeten studeren om te kunnen volgen!

Eenzelfde gegeven geldt voor de taalvakken, en specifiek Duits, hetwelk verzoeker enkel in zijn vierde jaar heeft gehad.

Het lijkt trouwens dat verweerster haar falen zelf erkent, daar zij in haar beslissing dd. 3 september ll. zelf vermeldt: Het kan de klassenraad dan ook niet verweten worden dat zij pas in dit laatste jaar tot een correcte analyse zijn gekomen van de tekorten die je behaald, nl. dat je moeite hebt met het verwerven van inzicht in de leerstof.'

Dit is natuurlijk weer eens te meer zeer gemakkelijk als motivering en kan onmogelijk als voldoende worden geacht.

Bovendien kan het toch niet dat verzoeker de dupe zou worden van het falen van de vorige klassenraden!?

5. Verweerster beslist verzoeker aldus op basis van 2 tekorten op richtingsvakken een C-atteest te geven.

Dit is natuurlijk hun recht op basis van hun discretionaire bevoegdheid, doch dit moet wel voldoende gemotiveerd zijn en onderbouwt worden door correcte gegevens.

Hierin is verweerster toch wel zwaar in gebreke gebleven.

Vooreerst valt het op dat 80% van de motivering een letterlijke herneming was van de commentaar doorheen het jaar en dat de uitgestelde proeven nauwelijks werden belicht.(stuk 5)

Bovendien, zoals verzoeker reeds in zijn beroepsschrift terecht aanhaalde heeft verweerster nagelaten de resultaten voor de bijkomende proeven op de juiste manier te interpreteren.(stuk 12)

Wanneer zij immers uitgestelde proeven geeft voor bepaalde vakonderdelen, dient zij het resultaat van deze uitgestelde proeven op te tellen bij de onderdelen waarvoor verzoeker wel geslaagd was, alsook toch minstens bij het dagelijks werk.

Het spreekt immers voor zich dat verzoeker om te slagen in zijn 6e jaar op algemene wijze een voldoende moet behalen en dus niet op ieder specifiek vakonderdeel afzonderlijk.

Dit wordt ook opgenomen in de APR3: 'De leerling verdient beoordeeld te worden vanuit zijn globale vorming, het totaal van zijn talenten en aanleg. Dit betekent dat het accentueren van sterktes of zwaktes in een of ander vak, in een onderdeel van deze of gene leerstof op zichzelf niet doorslaggevend kan zijn.'

Indien uw Raad hier niet mee akkoord gaat, dient nog steeds besloten te worden dat men in augustus hoedanook de leerling als geheel had moeten beoordelen, met inbegrip dus van de geleverde prestaties tijdens het jaar en op dagelijks werk.

Dit wordt eveneens vermeldt in de APR3: 'Na het afnemen van de bijkomende proeven, zal de voltallige delibererende klassenraad opnieuw moeten samenkomen, om te beraadslagen over de nieuwe globale situatie van de leerling met inachtneming van de resultaten en gegevens die reeds in juni voorlagen.'

Deze worden door de delibererende klassenraad echter zonder meer onder de mat geveegd!

Men besliste trouwens in juni ook het uniek deliberatiemoment uit te stellen tot na afloop van deze bijkomende proeven, waardoor men aldus in ieder geval rekening dient te houden met het hele dossier en met de hele evolutie van de student en niet enkel met deze bijkomende proeven!

Verweester heeft echter enkel rekening gehouden met de uitgestelde proeven, zonder hierbij acht te slaan op de resultaten van de onderdelen waarvoor verzoeker geslaagd was en zonder rekening te houden met het Dagelijks Werk.

Dit kan natuurlijk niet!

Dat verweester dit had moeten doen blijkt bovendien overduidelijk uit het eigen schoolreglement, alweer artikel 2.2.8.1 stipuleert(stuk 19):

- Op het einde van het schooljaar, voor verzoeker aldus 31 augustus ll., is het de delibererende klassenraad die beslist. Hij steunt zich bij zijn beslissing:

- Op de resultaten die je in de loop van het schooljaar hebt behaald

Dit is aldus niet gebeurd!

Bovendien is verzoeker van mening dat wanneer men uitgestelde proeven geeft voor bepaalde vakonderdelen, de resultaten hiervan in de plaats dienen te moeten worden genomen van de niet-geslaagde onderdelen en dient men aldus bij de deliberatie terug rekening te houden met alle resultaten om op basis hiervan tot een beslissing te komen.

Dit heeft verweester nagelaten.

Wanneer zij dit wel zou hebben gedaan, zou zij immers, conform het schrijven van verzoeker aan de beroepscommissie op blz. 4 kunnen vaststellen dat verzoeker geslaagd was voor alle vakken en er dus in alle objectiviteit geen sprake meer kan en mag zijn van een C-attest!(stuk 9)

Verzoeker zou zo voor Biologie 53,7% halen, voor Chemie 57,1% en voor Wiskunde 54,1%.

Indien men enkel rekening zou houden met de uitgestelde proeven en het Dagelijks werk, zou verzoeker eveneens volledig geslaagd zijn.

Verzoeker zou zo voor Biologie 59,5% behalen, voor Chemie 51,2% en voor wiskunde 52,1%.

Dit wordt zeer uitvoerig toegelicht in het schrijven van de vader van verzoeker aan de directeur van verweester dd. 31 augustus ll.(stuk 6 en stuk 12)

Hierop wordt niet, dan wel onjuist gerepliceerd door de interne beroepscommissie en zij hanteert hierbij volledig verkeerde principes en cijfers!

De delibererende klassenraad motiveert zelfs niet omtrent deze opmerkingen!

6. Om een en ander nog erger te maken, stelt verweester daarbij dat zij geen evolutie zou zien!

Zo stelt zij in haar beslissing dd. 3 september ll.: ‘Dit betekent dat de delibererende klassenraad autonoom een beslissing zal nemen op basis van alle eerdere resultaten voor dagelijks werk en examens en aangevuld met de nieuwe informatie uit de uitgestelde proeven. Dit betekent dat de delibererende klassenraad niet alleen moet oordelen op basis van de eindresultaten maar ook oog moet hebben voor de evolutie die heeft plaatsgevonden... de delibererende klassenraad stelt vast dat er voor de uitgestelde

proef van wiskunde geen evolutie is geweest voor chemie een negatieve evolutie is geweest'

Hier slaat zij eens te meer de bal volkomen mis!

Wanneer er gekeken wordt naar de resultaten van de uitgestelde proeven is er een merkbare positieve evolutie vast te stellen voor alle vakken.

Verweerster vergelijkt namelijk verkeerdelijk het resultaat van de uitgestelde proeven met het jaarresultaat.

Nochtans spreekt het voor zich dat zij de resultaten van de uitgestelde proeven dient te vergelijken met die delen waarvoor verzoeker een onvoldoende behaalde en waarvoor hij aldus de uitgestelde proeven diende af te leggen.

Wanneer verweerster dit had gedaan, zou zij mogelijk tot een heel ander resultaat gekomen zijn.

Zo ging verzoeker voor de uitgestelde proeven:

- Voor chemie van 23% op het examen van juni (niet-geslaagde deel) naar 46,5% op de uitgestelde proef voor dit niet-geslaagde deel.
- Voor biologie ging verzoeker van 36% en 36,9% naar 60%
- Voor wiskunde van 37% naar 47% en voor het meest problematische onderdeel ruimtemeetkunde zelfs van 22,4% naar 42%!

Het is aldus toch wel zeer duidelijk dat er een positieve evolutie is voor de niet-geslaagde onderdelen!

Het is inderdaad zo dat er tekorten blijven voor chemie en wiskunde voor wat de uitgestelde proeven betreft, doch wanneer men deze kadert en samentelt met de geslaagde onderdelen is verzoeker wel degelijk geslaagd!

Noch de delibererende klassenraad, noch de beroepscommissie berekent dit alles echter op een correcte manier en zij verschuilen zich hierbij achter het feit dat er hieromtrent geen regelgeving zou bestaan!

Dit is natuurlijk al te gemakkelijk en zet de deur open naar willekeurigheid en misbruik!

In tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de beslissing dd. 3 september 11. lijkt verweerster zelfs helemaal geen rekening te hebben gehouden met de eerdere resultaten voor dagelijks werk!

De beroepscommissie stelt onterecht dat met het volledige dossier rekening werd gehouden, doch bewijst dit geenszins en dit wordt op basis van het hoger aangehaalde ook duidelijk tegengesproken.

Verweerster haalt zelf aan dat de werking van een delibererende klassenraad niet herleid kan worden tot het samentellen van enkele cijfers, maar net berust op het interpreteren van een globale evolutie en van alle gegevens.

Dit staat ook in de APR nr.3 zo uitdrukkelijk vermeldt, met name dat de leerling dient beoordeeld te worden op al zijn merites en niet louter op basis van de toepassing van deliberatiecriteria om zo een puur cijfermatige benadering te vermijden;

Nochtans heeft deze puur cijfermatige benadering wel plaatsgevonden door verweerster, daar men zonder enige motivering enkel belang hecht aan deze laatste uitgestelde examens en waarbij men weigert meer aandacht te besteden aan het dagelijks werk en de positieve evolutie.

Zij heeft namelijk enkel enkele cijfers samengeteld en dus geen rekening gehouden met de globale evolutie.

De afwijzing hiervan gebeurde ook reeds door de Raad van State: 'In het secundair onderwijs worden leerlingen als een geheel beschouwd zoals zij functioneren tijdens het jaar in hun omgeving, rekeninghoudende met hun sociale omgeving en wordt ook rekening gehouden met hun gezondheid en met alle andere concrete elementen eigen aan de persoon van de leerling en diens inzet. Daarom dient een deliberatie prospectief te zijn over het kennen en kunnen eerder dan een loutere evaluatie van de eindproef. Deze beschouwingen komen niet uit de losse pols maar werden geplukt uit de rechtspraak van de Raad van state. Zo kan men zich de vraag stellen hoe men dient te oordelen ten aanzien van een leerling in het secundair onderwijs, die zeer slechte resultaten heeft behaald in een proef waarbij deze resultaten weliswaar in het licht dienen gezien te worden van ernstige medische of sociale problemen van de leerling voorafgaand aan het examen.' (<http://www.elfri.be/juridische-informatie/klassenraad>)

Verzoeker heeft afdoende aangetoond dat er een positieve evolutie is en versterkt dit met cijfers.

Verzoeker heeft hieromtrent een uitgebreid verslag opgesteld, hetgeen wordt bijgebracht in stuk 12 en waarvan de inhoud voor zich spreekt.

Gezien de volledigheid van dit document, meent verzoeker dat de loutere verwijzing hiertoe volstaat en zal zij de inhoud hierin niet herhalen.

Zij verzoekt de Raad echter ook dit stuk 12 als integraal onderdeel van dit verzoekschrift te beschouwen.

Het valt dus op dat verweerder de cijfers er enkel bij betreft wanneer dit in haar kraam past, maar deze buiten beschouwing wenst te laten indien dit negatief voor haar dossier zou zijn!

Om de onkunde en vooringenomenheid van de beroepscommissie eens te meer te illustreren verwijst zij naar de cijfermatige berekening van de beroepscommissie in haar beslissing dd. 13 september ll.(stuk 11)

Hierin meent zij alle cijfers op te tellen, doch valt het op dat het jaarpercentage volledig overeenkomt met het jaarpercentage in juni.

Alsook valt op dat zij hier zelfs oordeelt dat verzoeker nog gebuisd zou zijn op Biologie, terwijl zowel verzoeker als verweerder het er volmondig over eens zijn dat verzoeker wel degelijk geslaagd is voor Biologie!

Zij houdt aldus verkeerdelijk voor de uitgestelde proeven mee opgeteld te hebben en tracht zo verzoeker eens te meer een rad voor de ogen te draaien. Het is trouwens het een of het ander: enerzijds stelt zij op basis van de uitgestelde proeven vast te stellen dat er geen evolutie is en dat er aldus in die optiek geen A-attest gerechtvaardigd is, waarbij zij het resultaat van de uitgestelde proeven dus vergelijkt met het jaarresultaat, en dus met inbegrip van het dagelijks werk, alwaar zij anderzijds stelt dat zij globaal dient te beoordelen, doch hierbij weer meent dat er geen rekening moet gehouden worden met het dagelijks werk en dat dus de berekeningen van verzoeker incorrect zijn.

Het is dus overduidelijk dat zij motiveert naargelang de situatie en alzo haar eigen illusie in stand wilt houden.

Feit is dat:

- indien men de evolutie bekijkt van de gebuisde delen naar de uitgestelde proeven toe, deze evolutie zeer positief is en een A-attest alzo gerechtvaardigd lijkt

- indien men het resultaat van de uitgestelde proeven vergelijkt met het jaarresultaat, men aldus bij deze uitgestelde proeven ook minstens het dagelijks werk dient op te tellen en normaliter ook de geslaagde onderdelen, aangezien men anders appels met peren vergelijkt, zodat verzoeker ook op basis hiervan een A-attest verdient

Gezien de delibererende klassenraad met beide gegevens rekening moet houden, kan men er aldus niet omheen dat inderdaad een A-attest de enige correcte beslissing was en dat verweerster op basis van een incorrecte en ongefundeerde motivering besluit tot het tegendeel.

Dat het enig deliberatiemoment werd verschoven naar augustus impliceert trouwens eens te meer dat men met het hele jaar rekening dient te houden en niet enkel met de resultaten van de uitgestelde proeven.

Zij beroept zich hier zodus op een onjuiste motivering en bevestigt het gevoel van vooringenomenheid.

Verzoeker heeft trouwens altijd een grote inzet gehad, zoals meermaals wordt bevestigd door de delibererende klassenraad.

De APR3 vermeldt dan ook expliciet dat ook met deze elementen rekening moet gehouden worden: 'Geleidelijk en rekening houden met de vorderende studie- en beroepskeuze zullen ook retrospectieve elementen meespelen'.

Met verzoekers prestaties en inzet in het verleden, noch met het feit dat hij altijd het advies van de school gevolgd heeft, is echter helemaal geen rekening gehouden!

Een eindoordeel dient rekening te houden met de resultaten op dagelijks werk en examens, maar ook met de studiehouding!

Er kan geen twijfel over bestaan dat verzoeker de juiste studiehouding heeft en dat er geen problemen zijn met zijn dagelijks werk;

7. Het is echter zeer duidelijk dat verweerster niet doorheeft wat uitgestelde proeven precies inhouden.

Het komt verzoeker voor dat verweerster eerder de inhoud van herexamens wilt onderbrengen in uitgestelde proeven.

Het is immers geen toeval dat verweerster uitgestelde proeven oplegt voor alle 3 de vakken waarop verzoeker een onvoldoende behaalde.

Verweerster laat trouwens ook volledig na de uitzonderlijkheid van deze beslissing te motiveren, waardoor verzoeker in deze overtuiging gesterkt wordt.

Het feit dat trouwens aan een oud-klasgenoot van verzoeker ook uitgestelde proeven werden opgelegd naar aanleiding van één tekort, versterkt het vermoeden dat verweerster uitgestelde proeven inderdaad misbruikt en verkeerdelijk aanziet als herexamens.

De delibererende klassenraad misbruikt de mogelijkheid tot een uitgestelde beslissing immers om als 'tweede kans' tekorten weg te laten werken en zo, indien dit niet lukt, eenvoudig te kunnen beslissen tot C-attest (of in voorkomend geval tot A-attest).

Dit lijkt ook zo gebeurd te zijn m.b.t. verzoeker!

Dit is echter allerm minst de bedoeling van uitgestelde proeven, dewelke net een uitzonderlijk karakter dienen te hebben en waarbij dit uitzonderlijk karakter uitgebreid gemotiveerd dient te worden!

In casu was er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden om uitgestelde proeven op te leggen en had verweester in feite reeds in juni tot een deliberatie moeten komen, of deze nu positief of negatief voor verzoeker waren uitgedraaid.

Op basis van de gegevens die nu voorliggen, kan men echter niet anders dan overgaan tot toekenning van een A-attest, doch daar dit blijkbaar niet rijmt met de inhoud dewelke verweester aan bijkomende proeven wenst te geven, wringt verweester zich nu in allerlei bochten om een C-attest te rechtvaardigen.

Verweester houdt trouwens, zoals hoger uiteengezet, enkel rekening met het resultaat van uitgestelde proeven, zoals men aldus vroeger deed met herexamens, doch bij de evolutie houdt men dan weer enkel rekening met het globale jaarresultaat.

Bijkomend stelt verweester: 'Uiteindelijk moet een positieve evolutie resulteren in een positief resultaat voor elke uitgestelde proef'

Dit kan natuurlijk niet en betreft net de inhoudelijke definitie van een herexamen!

Bovendien is reeds uitvoerig aangehaald dat verweester alle elementen in haar voordeel tracht te draaien en zo regelmatig het geweer van schouder verandert om haar visie te kunnen doordrukken.

Het weze nogmaals benadrukt dat het niet kan dat men bij de evolutie de uitgestelde proeven vergelijkt met het jaarresultaat om alzo te concluderen dat er een negatieve evolutie is, om hierna de punten van de uitgestelde proeven dan weer echter op zichzelf te bekijken zonder verrekening met het jaarresultaat!

Dat verweester een en ander verkeerd interpreteert blijkt trouwens ook uit het schrijven dat zij zond aan een andere leerling, waarin zij specifiek de term 'herexamen' aanhaalt, (stuk 20) alsook daar de directeur van verweester meermaals stelt (schrijven dd. 6 augustus 11. en notulen dd. 27 augustus 2013) dat het om een tweede kans gaat: 'Carl vooralsnog de kans te geven om te slagen voor zijn jaar... krijgt ij nog een allerlaatste kans.' Alsook: 'besloot de klassenraad hem in juni toch nog een kans te geven'.(stuk 17)

8. Ook wil verzoeker er nogmaals op wijzen dat hij zeker niet ondermaats presteerde in vergelijking met zijn klasgenoten.

Zo betrof het klasgemiddelde voor Wiskunde met Kerstmis 54,4% op 9 leerlingen, waarvan één leerling maar liefst 92% behaalde.

Zonder deze hoogbegaafde leerling komt men aldus op een gemiddelde van 49,7%.

Dit toont toch wel aan dat het probleem niet alleen bij verzoeker ligt, doch eerder bij de vakleerkracht Wiskunde.

Dit werd trouwens ook zo aangehaald in een klasgesprek begin 2013, doch zonder enig resultaat.

Verzoeker heeft dan ook sterk het gevoel dat hij op dit klasgesprek werd afgerekend.

Verweerder zelf laat na hier ook maar enigszins op te reageren.

9. Bijkomend wenst verzoeker er op te wijzen dat artikel 2.2.8.2.1 van het schoolreglement stelt dat een C-attest wordt gegeven wanneer het globaal resultaat zwak is.

Dit gaat voor verzoeker echter niet op, aangezien hij een globaal percentage behaalde van rond de 60%-61% en toch, zoals hoger reeds aangehaald, zeer goed scoorde voor dagelijks werk op quasi alle vakken.

Verzoeker wil er in dit opzicht ook nog eens op wijzen dat het voor de uitgestelde proeven uiteindelijk maar een tekort betreft voor chemie van 3 punten op een totaal van 85 en voor wiskunde van 5 punten op een totaal van 170.

Dit zijn toch zeer minieme aantallen die zeker niet volstaan om te concluderen tot een globaal zwak resultaat.

Zo stelt de beroepscommissie trouwens ook (stuk 11): ‘Het feit dat het om richtingsvakken gaat waarvan de leerplandoelen niet bereikt werden in deze een doorslaggevend element in de beslissing vormt.’

Verzoeker stelt zich dan ook de vraag welke leerplandoelstellingen niet zouden zijn gehaald dewelke noodzakelijk zijn voor de verdere studiekeuze?

De tekorten dewelke behaald werden, worden trouwens ook niet afgetoetst aan de leerplandoelstellingen.

Doelstellingen dienen trouwens in voldoende mate gehaald worden en dus niet integraal en volledig.

Dit houdt ook in dat een paar punten tekort op 2 vakken, op een totaal van 14 vakken, en natuurlijk rekening houdend dat deze tekorten enkel bestaan in de berekeningswijze van verweerder dus zonder rekening te houden met het dagelijks werk, toch niet kan betekenen dat de leerplandoelen niet zouden zijn gehaald.

Dit gaat trouwens ook in tegen het organisatiebesluit, dat nergens de voorwaarde bepaalt dat de leerling in kwestie voor alle vakken de doelstellingen bereikt moet hebben, c.q. op geen enkel vak enig cijfermatig tekort mag vertonen.

De delibererende klassenraad moet wel degelijk rekening houden met de globale situatie van de leerling;

Artikel 57 van het organisatiebesluit bepaalt : ‘Onverminderd de bepalingen van artikel 56, is het met vrucht beëindigen van leerjaren van het voltijds secundair onderwijs niet noodzakelijk gebonden aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming’. Voornoemd artikel 57 van het organisatiebesluit leert bijgevolg dat, in tegenstelling tot hetgeen de delibererende klassenraad ten aanzien van verzoeker schijnt te hebben gedaan, onverminderd het voor deze zaak niet relevante artikel 56, ‘het met vrucht beëindigen van leerjaren van het voltijds secundair onderwijs niet noodzakelijk gebonden is aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming’.

10. Verzoeker wenst er ook op te wijzen dat verweerster de prospectieve aanpak die zij vermoedt wordt na te streven niet correct toepast.

Verweerster meent immers dat verzoeker niet klaar zou zijn voor het hoger onderwijs en meer specifiek voor de richting handelswetenschappen en dat men mede op basis hiervan besluit tot een C-attest.

Verweerster is blijkbaar volledig verkeerd geïnformeerd, daar verzoeker helemaal niet zinnens is handelswetenschappen te volgen en net opteert voor een hogeschool-opleiding met een 6- of 9- wekensysteem om de hoeveelheid leerstof te beperken en zo tegemoet te komen aan de opmerkingen van verweerster, dewelke zij uitte op 29 maart 2013. (stuk 18)

Dit werd trouwens ook zo gecommuniceerd naar de school toe naar aanleiding van hun advies voor zijn verdere studiekeuze.

Het is aldus een bijkomend bewijs voor de houding van verweerster dat zij nu teruggrijpt naar een achterhaald argument om haar gelijk te staven.

In dat opzicht, en rekening houdend met de voorgaanden van verzoeker, diende wel degelijk overgegaan te worden tot toekenning van een A-attest en kan worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk voldoende achtergrond heeft om dit alles tot een goed einde te brengen.

Verzoeker zou namelijk de richting vastgoed volgen, alwaar geen sprake is van chemie en biologie, en slechts op beperkte wijze wiskunde.

Ook dit gegeven toont nogmaals aan dat verweerster zich op incorrecte gegevens beroept en niet in alle ernst tot een correct besluit kon komen!

Deze opmerkingen werden door verzoeker reeds eerder aangehaald, doch wederom werd nagelaten hierop te reageren.

Verzoeker wenst trouwens nog op te merken dat het niet aan de school toekomt om leerlingen anders te behandelen naargelang hun studiekeuze voor het hoger onderwijs, aangezien dit een schending zou uitmaken van het gelijkheidsbeginsel.

Het hoort enkel aan verweerster om algemeen te beoordelen of verzoeker klaar was voor het hoger onderwijs. Er wordt hierbij geen richting of niveau vooruitgeschoven, maar het gaat enkel over de slaagkansen in gelijk welke studierichting van het hoger onderwijs.

Wanneer men andere eisen gaat stellen naargelang de vooropgestelde studiekeuze, kan men immers niet meer objectief oordelen.

11. Tot slot wordt de vooringenomenheid van verweerster eens te meer aangetoond in haar beslissing dd. 3 september 11. waarin zij inderdaad vaststelt dat verzoeker slaagde voor biologie op de uitgestelde proef, doch waarbij volgens verweerster de vraag gesteld kan worden in welke mate dit resultaat vertekend is doordat de vakleerkracht leerstof heeft laten wegvallen.

Dit kan toch onmogelijk door de beugel en laat niet enkel een heel ander licht schijnen op de ingeroepen motivering, maar doet ook vragen rijzen omtrent de onpartijdigheid van verweerster.”

Beoordeling

13. Het respect voor de rechten van de verdediging in de procedure van het administratief kort geding, waar die rechten door de procedure al beperkt zijn, en de *summaria cognitio* waarmee de Raad van State van vorderingen tot schorsing kennis neemt, gebieden dat een verzoekende partij op straffe van haar middelen als niet ernstig verworpen te zien, zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke precieze rechtsregel of welk rechtsprincipe zij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin de schending precies bestaat.

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en vervolgt met een omslachtige en ongestructureerde – luidens de nota met opmerkingen “een verwarrende en van de hak-op-de-tak springende” – uiteenzetting. Sommige aspecten ervan zijn veeleer vaag; in andere is niet onmiddellijk duidelijk wat het verband is met het motiveringsbeginsel waarvan de schending is aangevoerd. De meanders van zijn verhaal doen verzoeker somsodeloos in herhaling vallen. Vaak richt verzoeker zich tegen de motieven van de klassenraad, maar soms brengt hij toch het advies van de beroepscommissie ter sprake. Dat verzoeker twaalf bladzijden nodig heeft om het middel toe te lichten, doet zelfs twijfel rijzen of hij zelf wel overtuigd is van het ernstig karakter ervan.

Het respect voor de rechten van de verdediging gebiedt dat, zeker in een administratief kort geding, de wijdlopijge uiteenzetting van verzoeker begrepen wordt zoals de Raad van State het aangevoerde middel op het eerste gezicht in zijn essentie meent te moeten begrijpen, dan wel zoals verwerende partij het heeft kunnen begrijpen. Verzoeker, die nu eenmaal heeft geopteerd voor de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, moet de eventuele gevolgen dragen van zijn eigen onduidelijkheid of breedvoerigheid bij het formuleren van het verzoekschrift.

14. In een eerste punt van zijn uiteenzetting trekt verzoeker de toegewezen punten van de proeven wiskunde en chemie in twijfel, merkt hij op om

extern nazicht ervan te hebben verzocht en stelt hij, daarop geen antwoord te hebben gekregen.

Een beoordeling over het al dan niet slagen van een leerling lijkt inderdaad niet deugdelijk gemotiveerd te kunnen worden, als niet minstens wordt vertrokken van correct vastgestelde cijfers. Het is dan ook terecht om eventuele kritiek hierop als uitgangspunt te nemen.

Verzoeker betoogt evenwel in het verdere verloop van zijn uiteenzetting, dat de klassenraad zelfs met de door hem in twijfel getrokken cijfers niet anders kon dan hem een diploma toe te kennen. Dit verantwoordt dat uitzonderlijk toch ook reeds de andere middelonderdelen onderzocht worden en dat slechts daarna teruggekeerd wordt op het eerste onderdeel van zijn middel.

15.1. Volgens verzoeker mochten hem geen bijkomende proeven worden opgelegd, miskent verwerende partij de bedoeling van zulke bijkomende proeven en waren ze enkel als ‘herexamens’ opgevat. De delibererende klassenraad beschikte volgens verzoeker over alle nodige gegevens in juni om over hem een beslissing te nemen, namelijk een A-attest.

15.2. Verzoeker bijvallend de bijkomende proeven onwettig achten, zou op het eerste gezicht betekenen dat met de resultaten ervan geen rekening mag worden gehouden en dat enkel de eerder tijdens het schooljaar behaalde resultaten meetellen om over het al dan niet slagen van verzoeker te beslissen.

Welnu, verzoeker had op het einde van het schooljaar drie jaartekorten op profielbepalende vakken. Die tekorten lijken door verzoeker, in tegenstelling tot de uitslagen van de bijkomende proeven, niet te worden betwist. De klassenraad beslist met zeven stemmen voor het opleggen van bijkomende proeven tegen vijf voor een C-attest en notuleert daarover op 24 juni 2013:

“Er is een grote achteruitgang naar het einde schooljaar. Wij begrijpen dit niet vermits zijn DW altijd voldoende was.”

De klassenraad lijkt aan verzoeker bijkomende proeven te hebben opgelegd om hem “toch nog een kans te geven om te kunnen slagen”, aldus de klassenraad in zijn beslissing van 27 augustus 2013. Verzoeker maakt vooralsnog niet aannemelijk dat dezelfde klassenraad die hem in september een C-attest toekent op grond van twee jaartekorten, in juni besloten zou hebben om hem een diploma te geven op grond van drie jaartekorten. De Raad ziet ook niet spontaan in dat op een klassenraad die is geconfronteerd met drie jaartekorten voor profielbepalende vakken, een verplichting in die zin zou rusten.

Verzoeker lijkt bijgevolg belang te missen bij dit middelonderdeel.

16. Voor het vak wiskunde moest verzoeker de leerstof waarvoor hij een tekort had opnieuw instuderen, namelijk functieonderzoek, ruimtemeetkunde en integralen. Dat verzoeker in het tweede semester 53,5% behaalde voor wiskunde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet geslaagd was voor het jaartotaal, en niet geslaagd voor het onderdeel integralen. Voor chemie moest verzoeker de leerstof van het tweede semester herhalen. Voor biologie vielen twee thema's weg en de toepassingen van een derde thema.

De bewering dat de delibererende klassenraad bij het opleggen van de bijkomende proeven geen rekening zou hebben gehouden met de eerdere resultaten en de proeven niet afgestemd zou hebben op die aspecten waarover hij blijkens zijn uitgestelde beslissing bijkomende informatie noodzakelijk vond, lijkt bijgevolg feitelijke grondslag te missen.

17. De “APR” waaruit verzoeker citeert is, zo lijkt het, een tekst met aanbevelingen uitgaande van de koepel van het katholiek onderwijs. Verzoeker maakt niet inzichtelijk waarom een klassenraad moet motiveren indien hij, bij veronderstelling, die aanbevelingen niet opvolgt.

18. Verzoeker klaagt uitgebreid een gebrek aan begeleiding aan, zowel tijdens het jaar als bij de voorbereiding van de bijkomende proeven.

In zijn algemeenheid kan dit betoog op het eerste gezicht niet worden bijgevalen.

Zoals de Raad van State al in tal van arresten heeft overwogen is het, in beginsel, één zaak of een leerling bewezen heeft de van hem verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als hij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die hem op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven.

Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet tijdig over problemen te hebben gecommuniceerd en geïnformeerd, niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien of ze niet te hebben toegepast of aangepast, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt, laat staan dat een diploma secundair onderwijs moet worden toegekend.

Daargelaten bijgevolg de vraag of het argument betreffende de tekortgeschoten begeleiding in zijn algemeenheid in feite juist is, faalt het in rechte.

19. In de mate waarin verzoeker de school verwijt in het verleden verkeerd advies te hebben gegeven over de door hem te volgen studierichting – en nog daargelaten dat dit slechts een advies is – geldt dezelfde gedachtegang. Een onoordeelkundig gegeven en opgevolgd advies kan op het eerste gezicht niet ertoe leiden de resultaten in gunstige zin bij te stellen.

20.1. Wat dan de eigenlijke deliberatievraag betreft, verwijt verzoeker aan de klassenraad wezenlijk, eensdeels, dat hij enkel rekening houdt met de re-

sultaten van de bijkomende proeven en, anderdeels, dat hij de resultaten van die proeven verkeerd interpreteert.

20.2. De beroepscommissie antwoordt hierop, bijgevalen door het schoolbestuur, dat de werking van een delibererende klassenraad niet herleid kan worden tot het samentellen van enkele cijfers, maar berust op het interpreteren van een globale evolutie en van alle gegevens. Om die reden kan de commissie niet meegaan, zo stelt zij, “in de wijze waarop de leerling de cijfers voorstelt”. Zij merkt op “dat er geen richtlijnen bestaan inzake het exact verrekenen van de resultaten van de bijkomende proeven”, dat er door de klassenraad wel degelijk rekening is gehouden met de resultaten voor dagelijks werk en dat de klassenraad zich steunde op het globale dossier.

20.3. De vereiste dat de klassenraad met alle relevante gegevens rekening moet houden valt inderdaad niet weg wanneer de delibererende klassenraad zijn beslissing uitstelt om een leerling bijkomende proeven te laten afleggen, zij het dat in zo een geval de resultaten voor die proeven ook een gegeven van het dossier worden. Het behaalde resultaat op de bijkomende proef betreft echter slechts één element van het dossier en een tekort op die proef ontslaat de klassenraad er niet van over het tekort te delibereren en daarbij alle nuttige concrete gegevens van het leerlingendossier te betrekken.

20.4. Verzoeker maakt twee berekeningen van de wijze waarop, volgens hem, de punten voor de uitgestelde proeven bij zijn overige resultaten moeten worden geteld en waarbij sommige eerdere punten moeten worden weggelaten. Volgens die berekeningen zou verzoeker telkens geslaagd zijn. Het probleem is evenwel, dat geen regel aan de klassenraad lijkt op te leggen effectief een van deze rekenmethodes te hanteren. Het antwoord van de beroepscommissie, bijgevalen door het schoolbestuur, dat er geen richtlijnen bestaan inzake het exact verrekenen van de resultaten van de bijkomende proeven, wordt door verzoeker onbesproken gelaten of toch minstens niet ontkracht. Het louter cijfermatig substitueren van tijdens het jaar toegekende punten door punten behaald bij de bijkomende proef

lijkt zelfs op gespannen voet te staan met het door verzoeker zelf gehuldigde uitgangspunt, dat de deliberatie geen mathematische oefening is, dat de ‘bijkomende’ proef zoals het woord aangeeft geen herexamen is maar ‘bijkomende’ informatie oplevert en dat de klassenraad rekening moet houden met alle beschikbare gegevens. Bij gebrek aan een bindend voorschrift in de een of andere zin, lijkt de interpretatie van dat geheel van de voorliggende resultaten te behoren tot het domein van de discretionaire bevoegdheid van de klassenraad. In het licht van de op hem rustende motiveringsplicht lijkt het te volstaan, dat de klassenraad effectief met alle concrete gegevens rekening houdt en in zijn motieven tot uiting brengt – met het verbod op willekeur als grens – waarom die gegevens hem ertoe brengen zo te beslissen zoals hij beslist.

20.5. De klassenraad overweegt op 3 september 2013 onder meer het volgende:

“De delibererende klassenraad wil erop wijzen dat inzet alleen niet voldoende is.

Deze inzet moet er ook toe tellen dat de leerstof op afdoende wijze wordt verwerkt. Uiteindelijk moet een positieve evolutie resulteren in een positief resultaat voor elke uitgestelde proef. Voor chemie was er een negatieve evolutie tijdens het jaar. De uitgestelde proef moest hier duidelijkheid in brengen en bracht ons bij 46,5% in augustus. Voor wiskunde was er een positieve evolutie tijdens het jaar, maar op jaarbasis behaalde je slechts 47%. Dit niveau werd bevestigd met het resultaat van de uitgestelde proef waar je opnieuw slechts 47% behaalt. Voor biologie is er een positieve evolutie merkbaar tijdens het jaar en ben je geslaagd voor de uitgestelde proef (maar hier kan de vraag gesteld worden in welke mate dit resultaat vertekend is doordat de vakleerkracht op sterk aandringen van jouw ouders leerstof heeft laten wegvallen die tijdens het jaar onvoldoende gekend was).

[...]

De delibererende klassenraad neemt akte van de vraag om de resultaten van het dagelijks werk te verrekenen bij deze uitgestelde proeven. De eindbeslissing die genomen wordt na de uitgestelde proeven dient echter tot stand te komen na beraadslaging over de nieuwe globale situatie van de leerling met inachtneming van al de resultaten en gegevens die reeds in juni voorlagen. Dit betekent dat de delibererende klassenraad autonoom een beslissing zal nemen op basis van alle eerdere resultaten voor dagelijks werk en examens én aangevuld met de nieuwe informatie uit de uitgestelde proeven. Dit betekent dat de delibererende klassenraad niet alleen moet oordelen op basis van de eindresultaten maar ook oog moet hebben voor de

evolutie die heeft plaatsgevonden. Van het verrekenen van deze punten is dus hoegenaamd geen sprake. Je hebt bovendien inzage gekregen in de examens waarbij de uitleg van de betrokken vakleerkrachten jou duidelijkheid verschafte in de oorzaak van de tekorten op de uitgestelde proeven. De delibererende klassenraad stelt vast dat er voor de uitgestelde proef van wiskunde geen evolutie is geweest en dat je de leerstof van deze richting nog steeds onvoldoende beheerst. De delibererende klassenraad stelt voorts vast dat er voor chemie een negatieve evolutie is geweest in de resultaten. De delibererende klassenraad stelt tenslotte vast dat er voor biologie een positieve evolutie is die aanzienlijk groter is dan voor de andere vakken, maar waarin wellicht het wegvallen van een deel van de leerstof die je niet beheerste een vertekend beeld geeft.

Een deliberatiebeslissing op het einde van een zesde jaar beantwoordt de vraag of de leerling voldaan heeft voor het geheel van de vorming en of de leerling bekwaam wordt geacht om zijn studies verder te zetten in het hoger onderwijs. Je volgde 6 Wetenschappen-wiskunde. Dit is een studierichting die niet voorbereidt op de arbeidsmarkt maar voorbereidt op verdere studies. Gezien de evolutie in je resultaten doorheen het jaar en de inzet die je hebt geleverd om de tekorten weg te werken, gezien de 3 tekorten voor de richtingsvakken wiskunde/biologie/chemie die je had in jouw jaartotalen van juni, gezien de uitgestelde proeven die je hebt gekregen om duidelijkheid te creëren in deze tekorten en de tekorten die je opnieuw behaalde op twee van de drie uitgestelde proeven, en gezien de evolutie die de delibererende klassenraad vaststelt tussen de reeds voorliggende resultaten in juni en de behaalde resultaten in augustus, is de klassenraad van oordeel dat je niet beantwoordt aan het geheel van de vorming. De delibererende klassenraad oordeelt dat je onvoldoende inzicht verwerft in de leerstof en op die manier maturiteit mist om jouw studie verder te zetten in het hoger onderwijs.

De klassenraad bevestigt haar beslissing tot een C attest.”

20.6. Waar de klassenraad opmerkt dat er “een positief resultaat voor elke uitgestelde proef” moet zijn, mag hij de indruk wekken dat de uitslag op die proeven de eindbeslissing zou determineren. Lectuur van de daaropvolgende overwegingen evenwel toont *prima facie* aan dat de klassenraad er zich wel degelijk van bewust is dat ook de resultaten die verzoeker heeft behaald doorheen het jaar, zowel voor dagelijks werk als op toetsen en examens, mee in de balans moeten worden gelegd. De nadere uiteenzetting waarom dan een C-attest wordt toegekend, lijkt ook te ontkrachten dat de klassenraad uitsluitend oog heeft gehad voor de punten, behaald op de bijkomende proeven.

20.7. Hiervóór is reeds uiteengezet dat verzoeker niet wordt bijgeval-
len in zijn stelling dat de klassenraad na kennisname van de bijkomende proeven
op een dwingende manier aan het rekenen moet gaan om volgens een welbepaalde
methode uiteindelijk een nieuw jaarcijfer vast te stellen dat het vorige vervangt. De
klassenraad heeft op het eerste gezicht de jaartekorten (die, zo moge verzoeker
erop worden gewezen, reeds het relatief belang van de cijfers voor dagelijks werk
in zich sluiten) gesteld tegenover de cijfers voor de bijkomende proeven en de
evolutie daarin – versta: het gebrek aan vooruitgang en het gebleven verschil tus-
sen presteren voor dagelijks werk en presteren op examens – vastgesteld. De
klassenraadsbeslissing van 27 augustus 2013 leerde reeds aan verzoeker dat hij voor
wiskunde over twee onderdelen opnieuw tekorten heeft en voor één onderdeel nipt
geslaagd is: afgeleiden 48,3%, ruimtemeetkunde 42% en integralen 50%, of voor
het geheel van de bijkomende proef 47%. Voor chemie behaalt hij 46,5% op de
bijkomende proef.

20.8. De conclusie die de delibererende klassenraad daaraan knoopt,
dat er voor de bijkomende proef wiskunde geen evolutie is geweest en dat er voor
chemie een negatieve evolutie is geweest, zodat verzoeker nog steeds tekorten
heeft voor twee profielbepalende vakken, lijkt daarmee te stroken. Verzoeker
ontkracht vooralsnog niet dat, met de woorden van de beroepscommissie, “de
beslissing van 3 september 2013 van de delibererende klassenraad voldoende
coherent gemotiveerd wordt” op grond van het globale dossier.

Uit hetgeen voorafgaat volgt ook, dat het *sub* 20.2 weergegeven
antwoord van de beroepscommissie eveneens de toets aan de motiveringsplicht
lijkt te doorstaan.

21. De motivering van het al dan niet slagen van een leerling ligt in
de eerste plaats besloten in de behaalde punten. Die punten moeten namelijk
worden geacht een representatief beeld te geven van de kennis, de vaardigheden
en, voor zover opgenomen in het leerplan, de attitudes van de leerling. Aange-
nomen wordt bijgevolg dat een jaarcijfer in beginsel een geldige en betrouwbare

weergave is van het relatieve belang dat moet worden gegeven aan procesevaluatie en aan verwerking van grotere gehelen – zowel tijdens het dagelijks werk, tijdens een eventuele permanente evaluatie en tijdens de examenperiodes – en aan de verschillende onderdelen van de leerstof die voor het betrokken vak in de loop van het jaar aan bod zijn gekomen en dat het om die reden ook betekenisvol is om later studiesucces te voorspellen. Daaruit volgt, in principe, dat de leerling die niet een voldoende jaarresultaat behaalt, voor dat vak de leerplandoelstellingen ook niet “in voldoende mate” heeft bereikt. Een verwijzing naar een bij veronderstelling ordentelijk vastgelegd jaartekort volstaat dan ook in de regel als motivering voor die vaststelling, de klassenraad is niet verplicht daarbovenop een opsomming te geven van alle niet behaalde eindtermen of leerplandoelstellingen.

22. Uit al wat voorafgaat volgt dat verzoeker, op het hierna nog te onderzoeken eerste middelonderdeel na, in de huidige stand van de rechtspleging geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk maakt.

In die mate is het middel niet ernstig.

23.1. Zoals de Raad van State in eerdere arresten reeds heeft opgemerkt, wordt van elke individuele leerkracht en van de delibererende klassenraad als geheel ook verwacht dat hij zich bij het interpreteren van de resultaten bewust is van een mogelijke foutenmarge en van het nut van klasgemiddelde of mediaan, of van het aftoetsen bij vakcollega's bij twijfelgevallen.

23.2. Verzoeker heeft in de loop van de administratieve beroepsprocedure op het volgens hem opvallende klasgemiddelde voor wiskunde gewezen. Op het eerste gezicht heeft verzoeker daarop een antwoord gekregen van de delibererende klassenraad en het verzoekschrift brengt dit antwoord *prima facie* niet aan het wankelen:

“De delibererende klassenraad stelt vast dat het klasgemiddelde op jaarbasis 58,5% bedraagt en dat alleen jij een tekort hebt voor dit vak. We stellen daarbij vast dat de overige leerlingen op voldoende wijze de doelstellingen hebben bereikt voor dit vak. Dat sommige leerlingen met

Kerstmis nog niet volledig begrepen hadden wat de verwachtingen waren voor wiskunde, is niet uitzonderlijk. Het komt over het geheel van de school gezien meermaals voor dat sommige leerlingen enige tijd nodig hebben om te achterhalen wat hun leerkracht precies van hen verwacht. Het feit dat het aantal tekorten in deze klas sinds kerstmis drastisch is teruggelopen geeft aan dat de leerlingen mettertijd ook hebben ingezien hoe ze dit vak in het laatste jaar Wetenschappen-wiskunde moesten aanpakken.”

23.3. In het eerste middelonderdeel klaagt verzoeker evenwel zeer specifiek de verbetering van zijn proef wiskunde aan, met concrete voorbeelden die volgens hem moeten aantonen dat die verbetering niet correct is verlopen. Hij heeft diezelfde concrete voorbeelden ook aan de beroepscommissie voorgelegd, met het verzoek, aangezien de tekorten volgens hem miniem zijn, om de bijkomende proeven op een onafhankelijke wijze te laten nakijken.

In de nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om alle examens in te zien zodat hij dergelijke kritiek makkelijk zou kunnen staven, hetgeen hij niet doet.

23.4. Aan de leerkrachten kleeft een vermoeden van deskundigheid, het volstaat bijgevolg niet in vage en algemene bewoordingen de quoterings van proeven in vraag te stellen.

Anders dan verwerende partij in haar nota en haar betoog ter terechtzitting argumenteert, is dat aan de hand van de stukken waarop de Raad acht mag slaan niet, zo lijkt, wat verzoeker in het eerste middelonderdeel doet: hij geeft voldoende concrete gegevens waarmee hij hem toegekende nulscores in vraag stelt op een wijze die niet zonder meer van elke ernst ontbloot lijkt te zijn. Hij brengt een en ander voorts in verband met het volgens hem minieme karakter van de tekorten.

23.5. Op het eerste gezicht heeft noch de beroepscommissie, noch het schoolbestuur, aan deze kritiek ook maar enige aandacht geschonken. Mogelijk zou een inwilliging van dit bezwaar voor verzoeker tot een gunstiger resultaat kunnen leiden – de Raad heeft vooralsnog geen inzicht in het gewicht van de be-

doelde vragen in het totaal van de punten. Zoals de zaak zich thans aan de Raad presenteert, neemt hij aan dat het bezwaar, met andere woorden, in de loop van de beroepsprocedure een antwoord in de ene of andere zin had moeten krijgen.

23.6. Verzoeker trekt voorts in zijn bezwaar voor de beroepscommissie ook de onpartijdigheid van zijn leerkracht wiskunde in twijfel en vermoedt dat zijn proeven bijzonder streng zijn verbeterd, wat hij opnieuw in verband brengt met het volgens hem minieme tekort.

In de nota met opmerkingen laat verwerende partij deze “insinuaties [...] voor rekening van verzoeker”.

23.7. De Raad van State beseft dat dit een al te gemakkelijk protest kan zijn voor iedere leerling die een tekort heeft. Daarenboven is een strenge beoordeling nog niet hetzelfde als een onwettige beoordeling.

Maar hoe dan ook stelt de Raad vast dat ook op deze klacht, die verband houdt met de vaststelling van de punten voor de bijkomende proef, in de loop van de procedure geen antwoord gegeven lijkt te zijn door de beroepscommissie of het schoolbestuur.

Het past verwerende partij alsnog dit antwoord, in welke zin ook, te verschaffen.

23.8. Om elke zweem van twijfel weg te nemen – maar zonder mogelijk andere reacties die evengoed aan de motiveringsplicht voldoen te willen uitsluiten en zonder finaal de autonomie van de delibererende klassenraad te willen beperken – geeft de Raad van State het schoolbestuur ter overweging om, zoals reeds eerder overwogen, de verbetering van de proef af te toetsen bij vakcollega’s.

23.9. Het eerste middelonderdeel is in de besproken mate ernstig.

23.10. De hierna op grond van dit middelonderdeel uit te spreken schorsing nodigt het schoolbestuur uit om zijn beslissing te heroverwegen en om, indien hij zelf niet in staat zou blijken te zijn om de zo-even ernstig bevonden grieven van verzoeker te weerleggen, deze aan de delibererende klassenraad voor te leggen ter heroverweging van de door deze laatste genomen beslissing.

B. Tweede middel

Uiteenzetting

24. In een tweede middel heet het zorgvuldigheidsprincipe en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden te zijn. In de toelichting bij het middel argumenteert verzoeker dat de remediëringsoefeningen die hij tijdens het schooljaar moest maken niet zorgvuldig werden opgesteld of nagekeken. Hij betoogt dat de vakleerkrachten meer inspanningen hadden moeten doen om bijkomende uitleg te geven. Ook bleef de school zwaar in gebreke door zijn ouders niet tijdig te informeren van de vorderingen van verzoeker. Ook de schoolinspectie maakt kritische opmerkingen bij de aanpak van de leerbegeleiding in de school.

Beoordeling

25. Bij de beoordeling van het eerste middel is reeds uitgelegd waarom algemene klachten over vermeend tekort schietende begeleiding van een leerling, zoals die welke ook in het tweede middel worden ontwikkeld, in rechte niet ter zake zijn.

26. Het middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting

27. Een derde middel is geput uit de schending van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker “kan zich niet van de mening ontdoen dat een andere school of andere zorgvuldig handelende klassenraad in dezelfde feitelijke omstandigheden, rekening houdend met alle voorgaanden, nooit tot eenzelfde besluit zou komen”.

Verzoeker betoogt:

“Men kan bovendien toch onmogelijk stellen dat deze minieme tekorten dewelke bij de uitgestelde proeven bestonden inhouden dat verzoeker de leerplandoelen niet zou hebben behaald.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat indien het aandeel Dagelijks Werk iets hoger had gelegen, er zich geen probleem had gesteld en verzoeker wel geslaagd was.

Deze verdeling 80-20, zoals zij voor het ASO wordt toegepast verweester, is een verdeling die sinds enige tijd ter discussie wordt gesteld door de schoolinspectie, de trend zou zijn om dit 50-50 te doen, hetgeen voor verzoeker een levensgroot verschil zou betekend hebben!”

Beoordeling

28. Dat er een “trend zou zijn” – voorwaardelijke wijs – om het relatieve aandeel tussen dagelijks werk en proefwerken op 50-50 te stellen, toont nog niet aan dat de bestaande verhouding onredelijk is. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat zo een gewijzigde verhouding noodzakelijk ook implicaties heeft voor wat tijdens dat dagelijks werk geëvalueerd wordt en hoe het geëvalueerd wordt; dat zijn punten voor dagelijks werk in zo een aangepast evaluatiesysteem zouden zijn wat ze nu zijn lijkt allerminst zeker.

Dit middel is hoe dan ook voorbarig. Een toets aan het redelijkheidsbeginsel lijkt immers pas aan de orde wanneer de motieven deugdelijk zijn

en vast staan, hetgeen op dit ogenblik – zoals gezien bij de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel – nog niet het geval is.

29. Het derde middel is in de huidige stand van de rechtspleging bijgevolg onontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting

30. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel omdat andere leerlingen slechts bepaalde delen van de leerstof moesten hernemen in de bijkomende proef terwijl zij wel globaal en op ieder onderdeel gebuisd waren. Hijzelf moest evenwel onderdelen opnieuw afleggen waarvoor hij geslaagd was.

Beoordeling

31. Verzoeker heeft voor de vakken waarop hij een jaartekort heeft behaald bijkomende proeven moeten afleggen, zo lijkt, voor de onderdelen van die vakken waarop hij onvoldoende scoorde. Het enige concrete voorbeeld dat verzoeker te berde brengt, betreft een bijkomende proef voor het vak Engels. Dat lijkt, in tegenstelling tot de door verzoeker te hernemen vakken, geen profielbepalend vak te zijn zodat ook vragen rijzen bij het vergelijkbaar karakter van de behandeling van beide leerlingen.

32. Het middel mist *prima facie* feitelijke grondslag en is niet ernstig.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting

33. Een vijfde middel is geput uit de schending van het vertrouwensbeginsel; het wordt toegelicht als volgt:

“Verzoeker had op basis van de correcte samentelling van de resultaten recht op een A-attest en mocht hier dan ook terecht op vertrouwen. Het behoort immers aan een delibererende klassenraad toe om correct te delibereren met inachtneming van alle gegevens. Het feit dat zij dit heeft nagelaten betreft dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.”

Beoordeling

34. Verzoeker toont niet aan dat het in de geplogenheden zou liggen van verwerende partij om een leerling met drie profielbepalende tekorten een A-attest of diploma te verlenen. De vaste gedragslijn van het bestuur, die de grondslag biedt voor het vertrouwensbeginsel, lijkt met andere woorden zoek. Het uitgangspunt van het middel – de zogenaamde “correcte samentelling van de resultaten” – is hiervoor ook reeds afgewezen.

35. Het middel is niet ernstig.

F. Zesde middel

Uiteenzetting

36. Verzoeker ontwaart vooringenomenheid bij verwerende partij die een schending is van het onpartijdigheidsbeginsel:

“Tot slot wordt de vooringenomenheid van verweerster eens te meer aangetoond in haar beslissing dd. 3 september 11, waarin zij inderdaad vaststelt dat verzoeker slaagde voor biologie op de uitgestelde proef, doch waarbij

volgens verweester de vraag gesteld kan worden in welke mate dit resultaat vertekend is doordat de vakleerkracht leerstof heeft laten wegvallen. Dit kan toch onmogelijk door de beugel en laat niet enkel een heel ander licht schijnen op de ingeroepen motivering, maar doet ook vragen rijzen omtrent de onpartijdigheid van verweester. (supra).

Alsook stelt verweester verder in die beslissing wederom dat de reden van vooruitgang ‘wellicht door het wegvallen van een deel van de leerstof komt’

Wanneer verweester de inhoud van een bijkomende proef bepaalt en dit resultaat positief uitvalt, is het toch onbegrijpelijk dat zij redenen zal zoeken om dit te verklaren.

Een school dient in se onpartijdig en begaan met de leerlingen te zijn, niet de leerling precies tegen te werken en het falen bij de leerling in kwestie te leggen, maar het slagen aan externe factoren te wijten.

Tot slot kunnen er ook vragen gesteld worden omtrent de onpartijdigheid van de interne beroepscommissie.

Niet alleen kan in dit licht verwezen worden [naar] hetgeen hoger in punt 6 van de schending van het motiveringsbeginsel werd aangehaald om dit alles te illustreren.

Alsook naar het feit dat de interne beroepscommissie meent zelf de cijfers te moeten interpreteren en hierbij zelfs oordeelt dat verzoeker nog gebuisd zou zijn op Biologie, terwijl zowel verzoeker als verweester het er volmondig over eens zijn dat verzoeker wel degelijk geslaagd is voor biologie! Bijkomend is het een publiek geheim dat deze interne beroepscommissies steeds nauwe banden hebben met de desbetreffende scholen, maar in deze is dit alles dus toch wel zeer frappant!

Zo is Mevrouw [...] de vroegere onderdirectrice van verweester, zodat er toch in alle redelijkheid kan getwijfeld worden aan de onpartijdigheid van de interne beroepscommissie en er in ieder geval een schijn van partijdigheid is, dewelke voldoende is om tot de schorsing van de beslissing te komen.”

Beoordeling

37. Verzoeker overtuigt de Raad niet om uit de enkele door hem uitgelichte elementen van de motivering van het C-attest, het bewijs geleverd te zien van een laakbare vooringenomenheid van de klassenraad, die de wettigheid van de door hem genomen beslissing zou kunnen vitiëren.

38. Over de samenstelling van de beroepscommissie leert artikel 115/4, 3°, van de Codex Secundair Onderwijs dat het schoolbestuur de samenstelling en de werking ervan bepaalt, “ermee rekening houdend dat, met uit-

zondering van de voorzitter, de leden van die klassenraad er geen deel van kunnen uitmaken en dat de beroepscommissie uit minstens drie leden bestaat”.

Noch de eventualiteit dat een beroepscommissie haar opdracht ruimer zou inschatten dan wat haar wettelijke rol is in het kader van de beroepsprocedure – waar in voorkomend geval een geëigend middel uit afgeleid kan worden, wat verzoeker evenwel niet doet – noch het gegeven dat een gewezen directielid van de school van zo een beroepscommissie deel uitmaakt terwijl de Codex zich er niet eens tegen verzet dat de voorzitter van de klassenraad zelf lid zou zijn van de commissie, lijken te mogen volstaan om de onpartijdigheid van de commissie in twijfel te trekken.

39. Het middel is niet ernstig.

IX. Conclusie uit de beoordeling van de schorsingsvoorwaarden

40. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van het schoolbestuur van het Immaculata Maria-instituut van 13 september 2013, waarbij geweigerd wordt de over Carl Devriendt delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 2 oktober 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren